

JULIANNA (Ilm.24:4)

30-10-2007, Created By Pasi Kallio

Olin joutunut vakavaan onnettomuuteen työmaallani. Jokin raskas kuorma oli törmännyt rusentaen rajusti minua. Taju oli kankaalla, mutta silti näin kaiken hälinän ja ihmiset ympärilläni. Arvelin olevani kuollut ja irtaantuneeni ruumiistani. Katsahdin elotonta ja ruhjoontunutta ruumistani ja ajattelin pääseväni Jumalani luokse. Siinä samassa jokin vei minua vauhdilla pois päin. Kysyin, "oletko enkelini"? Hän vastasi olevansa ja vievänsä minut Jumalan luokse. Kysyin myös, että oletko koko ajan ollut kanssani ja että oletko nähnyt minusta kaiken? Hän vastasi jälleen myöntävästi. Sitten hän selitti, kuinka enkelit tahtoisivat kokea samoja asioita mitä ihmiset. Suurella ihastuksella he ihailevat ihmisten elämää. Heillä ei ole sellaisia salaisuuksia kuten ihmisillä, ei samanlaisia tunteita,

joista voisivat nauttia.

Tulimme valoisaan paikkaan, joka oli kuin eteinen taivaaseen. Tunnistin Jeesuksen, joka puhutteli minua. Hän kertoi, että minun täytyisi mennä takaisin, mutta saisin tulla käymään hetken kuluttua uudestaan. Sanoin Jeesukselle tekeväni kaiken juuri niin kuin Hän sanoo. Lisäsin vielä hyväntuulisesti; "tiedäthän sen"? Jeesus hymyili ja sanoi: "Toki tiedän! Niinhän sinä olet aina pyrkinyt tekemään." Katselin siinä tovin Jeesusta täydellisen ihastuksen vallassa. Sitä rakkautta ja säteilevää kirkkautta eivät sanat riitä kuvaamaan. Puhuimme ja hymyilimme! Sanoin Jeesukselle, että kyllä nyt toiset ihmiset kadehtivat minua kovin, kun kerron heille tästä kaikesta! Sitä vallitsevaa onnellisuutta ja hyväntahtoisuutta ei löydy maailmasta.

Sitten Jeesus puhutteli minua lempeästi. Hän sanoi, että ellen mene takaisin, minut julistetaan kuolleeksi ja siirretään ruumishuoneelle, mutta saisin tulla uudestaan vähän ajan kuluttua. Niin lähdin enkelini kanssa ja siinä samassa olimme jo taas maanpäällä. Se oli karua ja tuskallista todellisuutta. Hätkähdin elvytyksessä ja minua lähdettiin viemään ambulanssilla sairaalaa kohti. Kipu oli hirvittävä. Sain pistoksia, ilmeisesti morfiinia. Sairaalassa minut vietiin teho-osastolle jossa tuntui aika pysähtyvän. Tajuntani hämärissä käänsin hieman päätäni. Näin "valvovan" hoitajan istuvan ja nuokuttavan päätään. Olisin voinut äännähtää ja havahduttaa hänet, mutta minulla oli mielessä jotain aivan muuta. Ajattelin, että nyt olisi tilaisuus mennä uudelleen taivaaseen. Niin kävikin. Katsahdin ympärilläni huomaten olevani jälleen irti ruumiistani. Mikä helpotus oli päästä hirvittävästä paineesta ja tuskallisesta kivusta! Torkahtanut hoitaja on täysin unten mailla ja sydänkäyrä näyttää monitorissa suoraa viivaa. Hymyilin - kaikki ok.

Taasen minua vietiin ylös ja pois sairaalasta. Menimme kattojen läpi, yhä ylemmäksi. Oli yö. Vain muutamat autojen valot näkyivät kaupungilta katuvalojen lisäksi. Sitten poistuimme hurjaa vauhtia. Olimme nyt jo tutulla portilla. Siinä jälleen ihastelin kaikkea kauneutta ja sain puhua Herrani kanssa. Minulle oli syntynyt kysymys, jonka olin päättänyt rohjeta kysyä Jeesukselta. Kysyin, että saisinko nähdä ja tavata minulle kaksi tärkeää ihmistä, isoisäni ja lapsemme Juliannan? Sain vastaukseksi hymyn, jota en unohda. Pieni viittaus kädellä ja siinä he tulivat luoksemme! Isoisäni, juuri sellaisena, kuin hän oli täällä ajassa. Nyt vain valkeissa vaatteissa ja "satakertaa" onnellisempänä! Hän kertoi odottavansa puolisoaan, isoäitiäni taivaaseen ja oli niin onnellinen kuullessaan hänestä.

Sitten katsoin Juliannaa, onnellista ja hyväntuulista lastamme. Iloitsin niin kuin isä vain voi iloita nähdessään ensimmäistä kertaa lapsensa! Muutama vuosi sitten hänet otettiin taivaaseen jo ennen syntymäänsä. Oli tullut keskenmeno.

Siellä hän oli kasvanut niin kuin olisi kasvanut elämässään maanpäällä. Hänellä oli veljensä Joonatanin ilmeitä ja joitain sanoja, jotka hän lausui samaan tapaan kuin Joonatan. Siinä

mykistävän onnen keskellä sain kysyttyä Juliannalta; "Haluatko isän syliin"? Ilman vastausta hän juoksi, niin kuin pienet lapset juoksevat, luokseni. Sain sulkea hänet syliini ensimmäistä kertaa kuten veljensä Joonatanin satoja kertoja elämässäni. Kiitin Jeesusta tästä onnen hetkestä pieni lapsi sylissäni. Kysyin, "miten Julianna tiesi Joonatanista ja tunsit isänsä ja äitinsä"? Samassa näin, kuin seinään heijastuvana kuvana, missä näytettiin perheemme hauskanpitoa ja yhteisiä leikkejä Joonatanin kanssa. Se lapsen hehku ja innostus oli mieliinpainuvaa. Tiedän, että Juliannalla on siellä kaikki hyvin.

Tuli jäähyväisten aika. En tuntenut surua, ei ollut kyneleitä - niitähän ei taivaassa ole. ("Hän on pyyhkivä pois kaikki kyneleet heidän silmistänsä, eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhetta eikä parkua eikä kipua ole enää oleva, sillä kaikki entinen on mennyt." Ilm.24:4) Oltiin vain siinä hetkessä onnellisina ja hyvillensä rakkaiden kanssa. Olin saanut sen, mitä tarvitsin. Olin saanut nähdä Jeesuksen ja rakkaan lapseni. Suutelin Juliannaa hellästi ja sanoin: "isä tulee pian luoksesi." Sitten kysyin vielä Juliannalta: "Tiedätkö, että veljesi Joonatan uskoo myös Jeesukseen"? Hän vastasi; "kyllä tiedän. Täällä pidettiin silloin isot juhlat, joissa minäkin olin mukana!"

Niin täytyi lopulta laskea sylistä tuo rakas lapsi. Hän asteli Jeesuksen luokse ja vilkutti hyvästiksi. Hän hymyili onnellisena niin kuin lapsi, jolla on kaikki hyvin. Samoin isoisäni nosti kätensä tuttuun tapaan, ja niin minun täytyi palata takaisin.

Olin jälleen teho-osaston huoneessa ja näin hoitajan, joka oli aiemmin torkahtanut uneen, nyt hän oli hätäntyneenä vierelläni. Monitorissa näkyi suora viiva. Paniikissa oleva hoitaja antoi sähkösokki-iskun minun elottomaan ruumiiseeni. Hätkähdin hirvittävään kipuun. Joka paikkaa pisteli ja tuntui oudon kankealta. Monitorissa näkyi syke. Muistin lähtiessäni kääntäneeni katseen viimeksi siihen ja nyt näin sen ensimmäisenä. Olin elossa ja hoitaja itki ja tärisi paniikin helpottaessa. Hän pelkäsi aiheuttaneensa minulle kuoleman, mutta ihme ja kumma, virkosin ensimmäisellä sähkösokilla vaikka olin ollut monta tuntia elottomana.

Jostain syystä tuossa hetkessä oli helppo uskoa Jeesukseen. Ajattelin, että kaikki on Hänelle mahdollista.

Olin tuskan ja kivun alla miltei tajuttomuuden rajoilla, mutta onnellisena kokemastani. Toivoin pian pääseväni kertomaan muille, mitä olin saanut nähdä ja tuntea.

Sairaalan rutiinit käynnistyivät aamun mittaan ja sain jotenkin sanottua yölliselle hoitajalle, että "kaikki hyvin. Antakaa vain kipulääkettä lisää..."

Johonkin aikaan päivästä minulle ilmoitettiin vieraista. Kysyttiin, että jaksanko ottaa vastaan heidät? Olin mielissäni tästä ja lupasin heidän tulla. Vaimoni ja lapseni tulivat edellä. Heidän jäljessään astui huoneeseen seurakuntani työntekijöitä. Heidän ollessa ympärilläni tiesin kaikkien rukoilevan mielessään Jumalalta apua tähän hetkeen. Sanoin vaimolleni, että "oletko sinä vaivannut näitä ihmisiä mun takiani"? Hetken hengitettyäni raskaasti jatkoin: "Rukoilkaahny mun puolesta kun ootta tänne vaivautunu." Tunsin Jumalan läsnäolon. Saman, mitä olin juuri yöllä ollut tapaamassa. Siinä levollisuudessa, kaikesta kivuista huolimatta tiesin, että Jumala voi parantaa minut täysin terveeksi. Pyysin toistamiseen, että "rukoilkaa nyt, kun ootte tulleet tänne."

He aloittivat rukouksen Jeesuksen nimessä. Näin oman poikani kädet ristissä ja silmät kiinni, tiesin hänen rukoilevan... Yritin siirtää kättäni. Se oli niin tukevassa paketissa, etten onnistunut. Yritin toista ja huomasin sen liikkuvan. Käteni olivat poikki, mutta yritin toisella kädellä haroa pääni ympärillä olevia siteitä pois. Hoitaja puuttui touhuuni tarttuen käteeni. Hän kysyi; "mitä yrität"? Sanoin haluavani eron näistä "rasuista." Hoitaja vastusteli, mutta vähitellen tajusi, että jos tuo, katkenneella kädellään purkaa nuo kääreet, niin tässä täytyy olla kysymys jostain ihmeellisestä...

Kaikki elintoiminnot näyttivät vakiintuneen välittömästi rukouksen aikana. Sanoin seurakuntani työntekijöille, että tahtoisin sanoa muutaman sanan seuraavassa seurakuntamme kokouksessa, jos vain sopii? Hämmästyneenä he lupasivat jos vain pääsisin tulemaan sinne. - Päätin olla nokkelaa ja sanoin tulevani, ja jos ei päästetä, niin karkaan... Vaimoni puuttui keskusteluun ja sanoi: "Taitaa olla äijä paranemaan päin, ku tuollaisia puhuu..." Joonatan kysyi: "onko isä parantunut?" Sanoin hänelle; "etkö sinä juuri niin rukoillut"? "Joo..." tuli vastaus.

Jonkun päivän päästä jälleen työmaalla laitan ilmoitustaululle kopiokuvaa röntgenkuvista ennen ja jälkeen ihmeen. Siinä sitä oli porukalla ihmettelemistä, "miten tuo on mahdollista? Kaikki nuo katkenneet luut ovat nyt täysin ehjät!"

Sitten tuli se ilta, jolloin oli kokous rukoushuoneella. Kerroin siellä tämän tarinani ylistyslaulujen lomassa. Koko seurakunta ylisti suurta Jumalaa iloiten ja riemuiten suuresta Jumalan armosta ja ihmetöistään!

Kello oli melkein kaksitoista päivällä havahtuessani unesta. Äiti oli laittanut Joonatanin kouluun ja elämä näytti rullaavan jälleen omaa vauhtiaan. Mietin yöllistä untani. Oliko se totta vai unta? Niin todelliselta se kaikki tuntui... Toisaalta mietin, onko tämä tapani käsitellä surua ja kipua suuren menetyksemme johdosta? -Olihan se totta, että menetimme toisen lapsemme ennen kun hän ehti syntyä tähän maailmaan. Hänen nimekseen olimme ajatelleet laittaa Julianna...

Nyt kuitenkin olen nähnyt hänet ja tiedän siellä olevan kaikki hyvin...

Mielessäni soi laulun säkeistö:

*"Taivas on niin ihmeellinen, täynnä riemua suurta!
Siellä saan nähdä Jeesuksen, Taivas on niin ihmeellinen!
...Oothan kerran siellä..."*

*"Taivas on niin ihmeellinen, täynnä riemua suurta!
Siellä saan nähdä Juliannankin! Taivas on niin ihmeellinen!
...Saanhan olla siellä..."*